

Fővárosi Ítéltábla
mint másodfokú bíróság
1.Bf.234/2010/12.

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság **Budapesten, 2011. év október hó 25. napján** megtartott nyilvános ülésen meghozta a következő

í t é l e t e t:

Az életveszélyt okozó testi sértés büntette miatt a vádlott ellen indult büntetőügyben a Heves Megyei Bíróság 1.B.518/2009/11. számú ítéletét **megváltoztatja**.

A vádlottal szemben kiszabott börtönbüntetés mértékét **1 (egy) év 3 (három) hónapra enyhíti**.

A szabadságvesztés részbeni felfüggesztésére és a pártfogó felügyelet elrendelésére vonatkozó rendelkezést mellőzi.

Az elsőfokú bíróság ítéletét egyebekben helybenhagyja.

A másodfokú eljárás során felmerült 15.000,- (tizenötezer) forint bűnügyi költséget köteles a vádlott az államnak megfizetni.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s:

A Heves Megyei Bíróság a 2010. év május hó 5. napján kelt 1.B.518/2009/11. számú ítéletével a vádlottat testi sértés büntette (Btk. 170. § (1) és (6) bekezdés I. fordulat) miatt 2 év 6 hónap börtönre és 3 év közügyektől eltiltásra ítélte.

A megyei bíróság 1 év 3 hónap börtönbüntetés végrehajtását 3 évi próbaidőre felfüggesztette és a próbaidő tartamára elrendelte a vádlott pártfogó felügyeletét.

A megyei bíróság a szabadságvesztés büntetés végrehajtandó részébe beszámította a vádlott által előzetes fogva tartásban töltött időt.

Rendelkezett a bűnjelekről, így azok lefoglalásának megszüntetése mellett részben kiadni rendelte azokat, részben pedig megsemmisíteni.
Kötelezte a vádlottat az eljárás során felmerült bűnügyi költség megfizetésére.

Az ítélet ellen a vádlott és védője jelentett be fellebbezést enyhítés érdekében.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség BF.537/2010. számú átiratában a védelmi fellebbezéseket alaptalannak tartotta.

Átiratában kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság a perrendi szabályokat megtartotta, a tényállást hiba mentesen állapította meg és azt részletesen meg is indokolta.

Okszerűnek tartotta a vádlott bűnösségére vont következtetést és törvényesnek a cselekmény minősítését.

A bűnösségi körülményeknek megfelelően kiszabott büntetés lényeges enyhítésére nem látott lehetőséget.

Mindezek alapján az ítélet helybenhagyására tett indítványt.

A vádlott védője a nyilvános ülésen az enyhítésért bejelentett fellebbezését fenntartotta.

A fellebbezésében az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást, a bűnösségre vont következtetést és a cselekmény minősítését nem támadta. Azonban a büntetés kiszabását nem tartotta megfelelőnek. Álláspontja szerint a megyei bíróság nem értékelte kellő súllyal a sértetti közrehatást, illetve további enyhítő körülményként kérte értékelni az időmúlást, valamint azt, hogy az első fokú ítélet meghozatalát követően a vádlottnak újabb gyermeke született, így most már három kiskorú gyermek tartásáról köteles gondoskodni.

Mindezek alapján az enyhítés körében elsődlegesen felfüggesztett szabadságvesztés büntetés kiszabására tett indítványt, másodlagosan olyan mértékű, fele részben felfüggesztett szabadságvesztés kiszabását kérte, amelynek végrehajtandó részét a már előzetes fogva tartásban eltöltött idővel letöltötte.

A vádlott utolsó szó jogán a családfenntartó szerepére és a három kiskorú gyermekére hivatkozott az enyhítés érdekében.

A Fővárosi Ítéltábla a védelmi fellebbezés alapján a Be. 348. § (1) bekezdésére figyelemmel az ítéletet és az azt megelőző eljárást teljes terjedelmében felülbírált. Megállapította, hogy a Heves Megyei Bíróság alapos, részletes bizonyítást folytatott le, melynek során a perrendi szabályokat megtartotta. Az ügyfelderítési kötelezettségének eleget tett, a rendelkezésre álló bizonyítékokat mérlegelési körébe vonta, indokolási kötelezettségének is eleget tett.

A megyei bíróság tényállását a vádlotti beismerő vallomásra, a sértett, illetve a cselekmény elkövetése során még gyermekkorú tanú vallomására, az igazságügyi szakértői véleményekben foglaltakra és az egyéb okirati bizonyítékokra alapította.

Az ítéltábla mindössze az első fokú ítélet meghozatalát követően bekövetkezett változásokra tekintettel egészítette ki a tényállást:

- a vádlottat a Balassagyarmati Városi Bíróság 2010. év szeptember hó 6. napján jogerős 5.Bk.377/2010/2. számú határozatával egyedi azonosító jel meghamisításának büntette miatt 20 nap közérdekű munkára ítélte. Elkövetési idő 2010. év május.
- A Balassagyarmati Városi Bíróság 2010. év november hó 5. napján jogerős 11.B.454/2009/12. számú ítéletével garázdaság büntette miatt 50 nap közérdekű munkára ítélte. Elkövetési idő: 2009. év február hó 6. napja. (a másodfokú eljárásban beszerzett erkölcsi bizonyítvány alapján).
- a vádlott három kiskorú gyermek tartásáról gondoskodik (a másodfokú eljárásban a nyilvános ülésen elhangzottak alapján).

Ezen kiegészítésekkel az elsőfokú bíróság ítéletében írt tényállás megalapozott, azt egyébként a védelmi fellebbezés nem támadta, mentes a Be. 351. § (2) bekezdésében foglalt hiányosságoktól, ezért a másodfokú felülbírálat alapját képezte.

A Heves Megyei Bíróság a megalapozott tényállásból okszerűen vont következtetést a vádlott bűnösségére és törvényes a vádlott cselekményének jogi minősítése is.

Helytállóan jutott arra a következtetésre az elsőfokú bíróság, hogy a vádlottat a cselekménye végrehajtása során ölési szándék nem vezette, arra sem a vádlott és a sértett között kialakult vita, sem a vádlottnak az elkövetés során alkalmazott szúró-bőkö-kaszáló mozdulatai nem utaltak, a testi sértés szándéka azonban kétség kívül megállapítható. Az eredmény vonatkozásában - életveszélyt okozó sérülés -, az alkalmazott eszközre is figyelemmel, alappal lehetett következtetni az eshetőleges szándékra.

Az elsőfokú bíróság foglalkozott a védelem által felvetett jogos védelmi helyzettel, illetve annak túllépésével is, és azt a kölcsönös jogtalanság talajára lépő vádlott vonatkozásában az irányadó tényállás mellett helyesen vetette el.

Az elsőfokú bíróság a büntetés kiszabásánál irányadó körülményeket lényegében megfelelően sorolta fel, mindössze az enyhítő körülményeket kell azzal kiegészíteni, hogy időközben a vádlott már nem kettő, hanem három kiskorú gyermek tartásáról gondoskodik, illetve a több mint két éves időmúlás (a másodfokú elbírálásáig az ügynek) szintén enyhítő körülményként értékelendő.

Az elsőfokú bíróság az ítélet meghozatalakor törvényesen állapította meg, hogy a Btk. 2. §-ában foglaltakra figyelemmel a bűncselekmény elbírálásakor (2010. év május hó 5. napján) hatályban lévő új büntetőtörvény szerint enyhébben bírálendő el a vádlott cselekménye, nevezetesen a 2010. év május hó 1. napjától hatályos

azon rendelkezés miatt, mely a Btk. 90. §-ában foglaltak szerint a szabadságvesztés végrehajtásának részbeni felfüggesztését lehetővé tette.

Ellenben a másodfokú eljárásban ismételten vizsgálni kellett a Btk. 2. §-ában foglaltaknak az érvényesülését a határozathozatal időpontjában, 2011. év október hó 25. napján.

Az ítéltábla ennek megfelelően megállapította, hogy ezen elbíráláskori új törvény értelmében már súlyosabb rendelkezések vonatkoznak a büntetés kiszabására, nevezetesen a 2010. év július hó 23. napjától hatályos azon jogszabályi rendelkezés miatt, mely szerint a határozott ideig tartó szabadságvesztés kiszabásakor a büntetési tétel középértéke az irányadó (Btk. 83. § (2) bekezdés).

Ekként viszont az első fokú ítélet meghozatala már egy közbenső állapotában történt a törvénynek, azonban a Btk. 2. § alkalmazásánál ezen közbenső állapotot figyelmen kívül kellett hagyni, és kizárólag az elkövetéskori és a másodfokú elbíráláskori törvényt kellett összevetni.

Az ítéltábla megállapította, hogy a vádlottra nézve a bűncselekmény elkövetésekor hatályban lévő törvény volt a kedvezőbb, mert bár a szabadságvesztés részbeni felfüggesztését nem tartalmazta a jogszabály, azonban a feltétlen súlyosabb büntetés kiszabást eredményező „középértékre” vonatkozó szabályt sem.

Emiatt viszont részben felfüggesztett szabadságvesztés nem szabható ki, így meg kellett változtatni az első fokú ítélet rendelkezését a Be. 354. §-ában foglalt súlyosítási tilalom szem előtt tartásával, mivel a vádlott terhére nem jelentettek be fellebbezést.

A Fővárosi Ítéltábla a vádlott büntetését - a Be. 354. § (4) bekezdés e/ pontjában foglaltakra figyelemmel, mely szerint a részben felfüggesztett szabadságvesztés végrehajtandó részénél hosszabb tartamú végrehajtandó szabadságvesztést nem szabhat ki a másodfokú bíróság a súlyosítási tilalomra tekintettel - 1 év 3 hónap börtönre enyhítette.

E büntetés felfüggesztése viszont az irányadó bűnösségi körülmények mellett nem indokolt, ellenben az enyhítő szakasz felhívása nem mellőzhető (Btk. 87. § (1) és (2) bekezdés c/ pontja).

A vádlott ezen szabadságvesztés büntetésből feltételes szabadságra a Btk. 47. § (2) bekezdése szerint a büntetés $\frac{3}{4}$ részének kitöltését követően bocsátható.

Az ítélet egyéb rendelkezései törvényesek azzal, hogy értelemszerűen a részbeni felfüggesztést és a próbára bocsátást mellőzte az ítéltábla.

Fentiekre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla a Heves Megyei Bíróság ítéletét a Be. 372. § (1) bekezdése alapján részben megváltoztatta, egyebekben pedig a Be. 371. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

A másodfokú eljárásban felmerült bűnügyi költség megfizetésére a Be. 381. § (1) bekezdése alapján kötelezte az ítéltábla a vádlottat.

Az ítélet ellen a fellebbezés további lehetőségét a Be. 386. §-a kizárja.

Budapest, 2011. év október hó 25. napján

Dr. Rédei Géza s.k.
a tanács elnöke

Dr. Bartkó Levente s.k.
előadó bíró

Dr. Mató Ágnes s.k.
bíró

A Heves Megyei Bíróság 1.B.518/2009/11. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla 1.Bf.234/2010/12. számú ítéletében írt változtatásokkal a vádlottal szemben a mai napon jogerős és végrehajtható.

Budapest, 2011. év október hó 25. napján

Dr. Rédei Géza s.k.
a tanács elnöke

Kiadmány hitelélül:
tiszttviselő